

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 221/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 389/2014 z 25. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2015 osobne doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED],

██████, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 389/2014 z 25. novembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ (žalobca, pozn.) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) 18. novembra 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1/2012 domáhal proti žalovanému zaplatať sumu 2 750 € s príslušenstvom. O späťvzátí žaloby, ktoré bolo okresnému súdu doručené 2. mája 2014, rozhodol súd prvého stupňa uznesením sp. zn. 2 C 1/2012 zo 7. augusta 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu zo 7. augusta 2014“) tak, že konanie zastavil, sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania v sume 428,32 € a zároveň mu vrátil súdny poplatok za podanú žalobu v sume 158,30 €. O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 7. augusta 2014 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým označené uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania potvrdil a zároveň uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania v sume 45,50 €.

Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za arbitrárne a neodôvodnené, keďže odvolací súd *„potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania, ktorým priznal žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia za prevzatie a prípravu zastúpenia a za vyjadrenie zo dňa 27. 02. 2012 a zo dňa 16. 05. 2014. V prvom rade má sťažovateľ za to, že Krajský súd v Košiciach, ako aj Okresný súd v Spišskej Novej Vsi, nesprávne rozhodli o trovách konania, keď neaplikovali na rozhodnutie o trovách konania ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c) alebo § 150 O. s. p., pričom krajský súd nedal sťažovateľovi vo svojom napadnutom uznesení ani odpoveď, prečo v danej veci neaplikoval ustanovenie § 150 O. s. p., čím v danej časti je jeho napadnuté uznesenie nepreskúmateľné.“*

Podľa sťažovateľa „Krajský súd pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol na to, že prvostupňový súd, s dôvodmi ktorého sa plnom rozsahu stotožnil, vo svojom napadnutom uznesení vyslovil, že konanie vo veci vedenej Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 5 C/97/2011 bolo vedené na tom istom skutkovom základe (pozn. tá istá zmluva o pôžičke), ako konanie vedené Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 2 C/1/2012, ako aj na skutočnosť, že v konaní 5 C/97/2011 už raz bola žalovanému priznaná náhrada trov právneho zastúpenia a to aj za prevzatie veci a už vykonanú prípravu.

Sťažovateľ má za to, že priznanie odmeny za prevzatie zastúpenia a už predtým vykonanej prípravy v konaní 5 C/97/2011, je nedôvodné, keďže samotné konanie 2 C/1/2012 odkazovalo na konanie 5 C/97/2011 a bolo zo strany súdu prerušené práve do právoplatného skončenia veci 5 C/97/2011, v ktorej bola žalovanému priznaná náhrada trov konania a to v celkovej výške 2.371,73 EUR. Žalovaný v konaní 2 C/1/2012 ani nepreukázal vykonanie prvotnej porady so svojím právnym zástupcom, čo je podmienkou na priznanie odmeny v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. Z. v znení neskorších predpisov.

Taktiež nedôvodné a arbitrárne bolo priznanie náhrady trov konania za podania zo dňa 27. 02. 2012 a zo dňa 16. 05. 2014, pretože išlo o podania, na ktoré nebol žalovaný vyzvaný zo strany súdu a zvlášť za okolnosti, ak vo veci mal možnosť podať vyjadrenie vo veci samej už v samotnom odpore voči platobnému rozkazu, čo aj učinil.

Podanie zo dňa 27. 02. 2012, ktoré nebolo žalobcovi ani doručené, a ktoré je svojim obsahom totožné s vyjadrením zo dňa 27. 02. 2012 vo veci vedenej OS Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9 C/1/2012, kde mu taktiež bola priznaná náhrada trov konania, bolo urobené iba v nadväznosti na podanie žalovaného zo dňa 20. 02. 2012, v ktorom podal procesný návrh a bolo ním doručené plnomocenstvo na zastupovanie v konaní 2 C/1/2012.

Podanie zo dňa 16. 05. 2014 nemožno považovať ani za vyjadrenie vo veci samej, keďže išlo iba o procesný návrh na pokračovanie v konaní a obsahovalo len súdu známu skutočnosť, že konanie 5 C/97/2011 je právoplatné skončené. Už pred týmto podaním žalovaného však sťažovateľ vzal dňa 02. 05. 2014 návrh na začatie konania v celom rozsahu späť.

Prvostupňový súd a druhostupňový súd pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadli na samotné okolnosti daného prípadu, hlavne na tú okolnosť, že žalovaný uzatvoril so sťažovateľom zmluvu o pôžičke, pričom ju aj podpísal, a že súhlasil s tým, ako uviedol prvotne bez právneho zástupcu aj do zápisnice o pojednávaní zo dňa 16. 01. 2012 vo veci 5 C/97/2011, že peňažné prostriedky budú poukázané sťažovateľom na účet druhého dlžníka a to pána [REDACTED].

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd rozhodnutie okresného súdu vo výroku o priznaní náhrady trov konania žalovanému nesprávne potvrdil.“

Za nesprávny považuje sťažovateľ aj výrok napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým tento v prospech žalovaného rozhodol o priznaní náhrady trov odvolacieho konania v sume 45,50 €, a to z dôvodu, že „žalovanému nemali byť vôbec priznané trovy prvostupňového konania, ako aj z dôvodu, že o trovách konania mali prvostupňový a druhostupňový súd rozhodnúť v súlade s ustanovením § 146 ods. 1 písm. c) alebo § 150 O. s. p. Na základe právoplatného uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves, č. k. 2 C/1/2012-43, zo dňa 07. 08. 2014, resp. jeho II. výroku, a uznesenia Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4 Co/389/2014-60, zo dňa 25. 11. 2014, sťažovateľ vyplatil žalovanému ako náhradu trov konania sumu 428,32 EUR a 45,50 EUR t. j. v celkovú sumu 473,82 €, v dôsledku čoho sťažovateľ stratil možnosť slobodne užívať a disponovať uvedenými finančnými čiastkami, resp. použiť ich pre ďalšie zhodnocovanie či podnikanie.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Základné právo [REDACTED] vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4 Co/389/2014-60, zo dňa 25. 11. 2014, bolo porušené.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4 Co/389/2014-60, zo dňa 25. 11. 2014, sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania... v sume 83,18 EUR do 15 dní od doručenia rozhodnutia na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Argumentácia, ktorou sťažovateľ odôvodňuje svoje tvrdenie, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je založená na námietkach, v zmysle ktorých je napadnuté uznesenie krajského súdu arbitrárne a neodôvodnené, keďže krajský súd

- aplikoval pri rozhodovaní nesprávne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a v tejto súvislosti sťažovateľovi nedal odpoveď na otázku, z akých dôvodov nepostupoval pri rozhodovaní o trovách konania podľa § 150 OSP,

- neprihliadal na iné konanie vedené okresným súdom na totožnom skutkovom základe a medzi totožnými účastníkmi, v rámci ktorého bola žalovanému priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, a to aj za „prevzatie veci a už vykonanú prípravu“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek obvinenia proti nemu.

Rozhodovanie o náhrade trov je nepochybne súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom, podľa názoru ústavného súdu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

V judikatúre ústavného súdu sa ustálil právny názor, podľa ktorého rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (napr. IV. ÚS 248/08). Ústavný súd preto pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené východiská svojej ustálenej judikatúry konštatuje, že námietky sťažovateľa síce smerujú proti porušeniu princípov spravodlivého súdneho konania, týkajú sa však len jeho časti, a to rozhodovania o trovách konania, čo sa v okolnostiach daného prípadu vo svojich dôsledkoch síce mohlo negatívne dotknúť sťažovateľa, avšak z hľadiska kritérií spravodlivého súdneho konania ich podľa názoru ústavného súdu nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať rovnakú ústavnú relevanciu

ako v prípade, ak by išlo o námietky proti procesnému postupu krajského súdu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania celkom v sume 428,32 €. S prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa možno vyvodiť, že zároveň ide o celkovú sumu, ktorú spochybňuje v súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu. V súlade s § 238 ods. 5 OSP ide o sumu, ktorá neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v sume platnej v čase rozhodovania všeobecných súdov, čo je vo sfére všeobecného súdnictva dôvodom na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08).

Ústavný súd už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu zjavne nejde.

V prospech už naznačeného záveru ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorej sa uvádza:

„... pri rozhodovaní o náhrade trov sporového konania, ktoré bolo zastavené, vychádza súd rozhodujúci o trovách zastaveného konania zo zásady zodpovednosti za zavinenie alebo náhodu. Zmyslom využitia tejto zásady je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného práva, ale z práva procesného, na to, či šlo o dôvodne podanú žalobu (zavinenie v zmysle

§ 146 ods. 2 O. s. p.) je nutné usudzovať z procesného hľadiska, teda z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovaného k požiadavkám žalobcu. Kritérium procesného zavinenia sa tu posudzuje z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čoho sa žalujúca strana domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana zobrala návrh na začatie konania späť.

V danom prípade je z obsahu spisu zrejmé, že návrhom doručeným súdu prvého stupňa dňa 8. 11. 2011 sa žalobca domáhal zaplata sumy 2.750 eur titulom vrátenia pôžičky na základe zmluvy o pôžičke, ktorú mal uzavrieť so žalovaným dňa 24. 11. 2010. Uznesením zo dňa 27. marca 2012 č. k. 2 C/1/2012-28 súd prerušil konanie do právoplatného skončenia konania sp. zn. 5 C/97/2011 s odôvodnením, že sa týka tých istých účastníkov konania a ich nárokov založených na tom istom skutkovom základe. Konanie sp. zn. 5 C/97/2011 bolo právoplatne skončené dňa 1. 4. 2014. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 2. 5. 2014 žalobca zobral návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a navrhol konanie zastaviť.

Z uvedeného možno vyvodiť, že v posudzovanej veci prvostupňový súd postupoval správne, ak pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z citovaného ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p. a v situácii, ak konanie bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom, ktorý tento svoj procesný úkon neodôvodnil, dospel k správnej závere, že zastavenie konania zaviniť žalobca a správne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému.

Nedôvodná je napokon i námietka žalobcu o neúčelnosti vynaložených trov žalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že trovy vynaložené účastníkom konania v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo, ako v danom prípade, procesná obrana proti tvrdenému nároku. Účelom náhrady trov konania v konaní pred súdom je totiž poskytnúť účastníkovi náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa ako účelné trovy žalovaného vyhodnotil 3 úkony právnej služby jeho právneho zástupcu, a to prípravu a prevzatie zastúpenia, vyjadrenie vo veci zo dňa 27. 2. 2012 a dňa 16. 5. 2014.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že vyjadrenie žalovaného zo dňa 27. 2. 2012 a dňa 16. 5. 2014 obsahuje aj právny a skutkový rozbor veci. Právny zástupca žalovaného sa o späťvzatie žaloby dozvedel dňa 4. 6. 2014, kedy mu bolo toto doručené, t. j. až v dobe, keď už úkon právnej služby - vyjadrenie zo dňa 16. 5. 2014, realizoval.

Na základe uvedeného potom niet pochybností o tom, že úkony právneho zástupcu žalovaného boli vykonané efektívne a v príčinnej súvislosti s potrebou ochrany práv žalovaného a v jeho záujme, teda účelne. Prvostupňový súd účelnosť vynaložených trov žalovaného posudzoval správne.

Zo všetkých uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje uznesenie súdu prvého stupňa, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, preto odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že všeobecný súd rozhoduje o náhrade trov konania podľa vopred ustanovených zásad, ako aj podľa úkonov, ktoré boli v konaní vykonané účastníkmi a ich právnymi zástupcami, pričom výška náhrady trov konania sa určuje podľa osobitného predpisu.

Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniť. V takýchto prípadoch, ako to zodpovedá i ustálenej judikatúre, nemožno interpretovať použitý pojem „zavinenia“ iba v doslovnom jazykovom zmysle, ale pri jeho interpretácii je potrebné brať do úvahy aj príčinnú súvislosť, v ktorej je príčinou správanie účastníka konania (m. m. II. ÚS 281/2011).

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V prípade zastavenia konania sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania vo všeobecnosti postupuje podľa § 146 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Z tohto ustanovenia však zákon pripúšťa aj dve výnimky, ktoré sú ustanovené v § 146 ods. 2 OSP. Súd pri rozhodovaní o trovách zastaveného konania musí najprv posúdiť, či nie sú splnené zákonné podmienky na použitie § 146 ods. 2 OSP, teda či nejde o niektorú zo spomínaných výnimiek, a len v prípade, že to tak nie je, rozhodne o trovách zastaveného konania podľa § 146 ods. 1 OSP. Ustanovenie § 146 ods. 2 prvej vety OSP predpokladá zavinenie niektorého z účastníkov konania na zastavení konania, toto zavinenie môže byť na strane žalobcu aj žalovaného.

Podľa § 150 OSP ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti zoberal na zreteľ tiež skutočnosť, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktov aplikácie práva a ústavou, prípadne kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd.

To znamená, že posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom uznesení nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti na ďalšie konanie.

Rozhodovanie o trovách konania sa vo všeobecnosti spravuje zásadou úspechu vo veci alebo zásadou zavinenia. Konajúci súd môže účastníkovi konania, ktorý mal vo veci plný úspech alebo ktorý nezavinil zastavenie konania, nepriznať trovy konania v súlade s § 150 ods. 1 OSP len vo výnimočných prípadoch, ktoré musí po zvážení všetkých okolností identifikovať (m. m. I. ÚS 55/2012).

S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkou účelnosti vynaložených trov konania (s prihliadnutím na iné konanie vedené okresným súdom na totožnom skutkovom základe a medzi totožnými účastníkmi). Berúc do úvahy už uvádzanú relevantnú judikatúru týkajúcu sa náhrady trov konania (zásada zavinenia), ústavný súd dospel k záveru, že názor krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ nemá právo na náhradu trov konania z dôvodu jeho procesného úkonu spočívajúceho v späťvzatí žaloby, ktoré však neodôvodnil, je ústavne udržateľný, pričom z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia v petite sťažnosti označených práv sťažovateľa.

Nad rámec sťažnosti ústavný súd dodáva, že bolo bez právneho dôvodu bližšie sa zaoberať sťažovateľovou námietkou nesprávnosti výroku napadnutého uznesenia krajského

súdu, ktorým tento v prospech žalovaného rozhodol o priznaní náhrady trov odvolacieho konania v sume 45,50 €, keďže nesprávnosť tohto výroku argumentačne prepája s nesprávnou aplikáciou § 146 ods. 2 OSP, ktorú však ústavný súd vyhodnotil ako ústavne udržateľnú.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj svojho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

V súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že bez vyslovenia porušenia ústavnoprosesných princípov zásadne nemôže byť všeobecný súd sekundárnym porušovateľom ústavných práv hmotného charakteru v konaní, v ktorom uplatnil svoju súdnu právomoc ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015

